

D'UNA ANGLATERRA VICTORIANA A UNA CATALUNYA MEDIEVAL

Terry Parris: *Vaig néixer a Londres el 1926. Vaig passar per quinze escoles en diferents pobles d'Anglaterra i Escòcia abans de casar-me als vint anys. Llavors, amb sis fills, he viscut a Sud-àfrica, a Xipre, a Zimbabwe i a Jamaica; finalment vam arribar a Catalunya, que tan estimo. He estat actriu, escriptora, locutora i mestra, i sobretot mare i esposa.*

Ha viscut a Catalunya durant més de 30 anys. Com van ser els primers passos cap a la integració?

El primer contacte que vaig tenir amb Catalunya va ser al poble de Manlleu. Allà vaig començar a assistir a les misses de les sis del matí a l'església de Gràcia, eren de les poques misses que es feien en català, i com que sempre m'han interessat les llengües i les religions em va servir com a contacte inicial.

Terry Parris
Foto: Ernest Gutiérrez

De Manlleu al Collsacabra... què la va impulsar a canviar l'asfalt per la terra?

Sempre he volgut estar al camp. La meua filla petita estudiava, llavors, a "Las Hermanas" (El Carne) i tenia dos dies de festa, així doncs, aprofitàvem aquestes estones per anar a mirar cases al camp. El més còmic de la situació és que ningú ens prenien seriosament. Els propietaris que volien vendre s'estranyaven que no ens acompanyés cap home; Catalunya encara tenia bastants trets masculistes i el meu marit treballava molt i no tenia temps per acompanyar-me.

Però què la va fer decidir pel Collsacabra i no una altra regió rural?

En aquella època era professora d'anglès a Manlleu i un estudiant em va invitar a conèixer el paisatge rural del Collsacabra, i el vaig

acompanyar. Em va impressionar el lligam que tenen els catalans amb la seves muntanyes, ja que tot va ser arribar a Cantonigròs i en parlar per mirar la vista, els ulls se li van omplir de llàgrimes. Jo abans no ho acabava d'entendre, perquè havia viscut a tants països que no havia pogut sentir-me vertaderament d'enlloc. Aquella emoció va afegir molt atractiu al Collsacabra, a part de la bellesa que tothom hi pot observar. Finalment vam trobar l'Hostalot, a Pruit, on fa 27 anys que hi visc.

Es va trobar ben acollida per la gent d'aquesta zona? Els catalans sempre han tingut fama de "tancats" i potser, a primera vista, sembla que als pobles petits la gent és més reservada.

La paradoxa és que no he trobat mai que els catalans fossin tancats, al contrari, des d'un primer moment em van oferir tot el seu suport. Suposo que també hi influeix el fet que jo intentava parlar en català i que vaig començar a fer classes d'anglès. Penso que la integració és més fàcil sempre i quan l'immigrant pugui oferir alguna cosa; si tens fills, per exemple, també ajuden més.

Li va impressionar alguna cosa de la vida al camp català?

Bé, francament la rebuda em va sorprendre gratament i, sobretot, la manera com vivien els pagesos, amb els animals a la planta baixa, el foc a terra... i les cases on vivien, les veia tan antigues... A mi sempre m'ha entusiasmat la història i els edificis d'aquesta zona són com llibres d'història oberts. Pensant-ho bé i per resumir una mica les meves impressions, ara veig que vaig passar d'una Anglaterra victoriana a una Catalunya medieval.

Diu que la rebuda li va sorprendre positivament, creu que és més fàcil la integració d'un estranger en un poble que en una ciutat doncs?

Al contrari del que es podria pensar, sí. Al poble et poden mirar una mica al principi, però és més fàcil establir un contacte amb la gent i, un cop et poden conèixer, ja està.

Diria que ha canviat l'actitud dels catalans envers els immigrants?

Sí, parlo del que he vist al poble que més conec, que és Rupit. Recordo que quan va arribar-hi la primera família magrebina, tothom se'ls mirava estranyats durant un temps, i després tot es va normalitzar. Ara cada vegada hi estan més acostumats i, tot i que és un poble petit, ara ja s'hi ha establert molta gent de fora.

S'ha trobat mai sola, no només físicament (ja que la casa està una mica aïllada) sinó també psíquicament?

Mai. La gent d'aquesta àrea fan que sigui impossible sentir-te sol i, per altra banda, és un lloc on et tomes a sentir part de la natura, l'atmosfera és molt acollidora, i això és una de les coses que més m'enamora del Collsacabra.

Ara que ha tret el tema de la natura, vostè escrivia articles per a un diari anglès de Barcelona (Catalonia Today). Eren articles exclusivament sobre la natura; parli una mica de com va sorgir la idea.

Simplement vaig ajuntar dues de les meves aficions: l'escriptura i la natura. D'aquí vaig redactar una cinquantena de petits articles, alguns escrits per la meva filla Belinda, que feien referència als canvis del paisatge amb el pas del temps, a la flora i la fauna que comparteix amb nosaltres aquesta zona...

Aquests escrits s'han recopilat recentment en un diari, on també hi col·laboren altres escriptors. Què li va fer apostar pel format diari?

Doncs perquè ho demanava la mateixa temàtica sota la qual escrivia els articles: el pas del temps. És un diari que utilitza la forma origi-

*Terry Parris a la seva casa de l'Hostalot, a Pruit.
Foto: Ernest Gutiérrez*

nal de marcar l'any, establert pel Sol i la Lluna, per això vam creure que seria més oportú començar i acabar amb la primavera, com antigament s'havia fet.

Penso que va ser una bona idea, es vengui molt o no, perquè volíem compartir amb tothom la gran bellesa d'aquesta zona, i tot el que ens transmet viure aquí.

Una bona manera d'incitar el turisme cap aquesta zona. Creu, per últim, que pot tenir alguna repercussió el turisme per a la conservació d'aquest patrimoni? Tots hem vist com ha anat creixent en els darrers anys i vostè n'és un testimoni més.

Penso que no l'espatllarà, ja que el turista que atrau és, normalment, una persona assenyada, que té més afany de contemplació i observació que no pas de deixar la seva empremta. A més penso que no serà mai un turisme massiu, d'aquell que afecta les zones costaneres, per exemple. Tot i així, no fóra de més posar el crit al cel si tothom que hi ve i hi viu no tingués cura del patrimoni del Collsacabra.

Entrevista: Tammy Abey